

[Bilgrav-Nielsen]

nes udfoldelsesmuligheder så stærkt, som det er foreslået.

Endelig er vi parat til at se på tilsynets sammensætning. I øjeblikket er det jo sådan, at tilsynet består af embedsmænd, og vi er ikke uden videre sikre på, at et politisk sammensat råd vil være mere effektivt.

Vi er glade for de muligheder, forslaget giver for, at der nu kan kræves større klarhed af, hvad policerne egentlig indeholder, for det er nok på det område, der virkelig har været store mangler.

Alt i alt er vi altså positivt stemt over for en grundig gennemgang, om end der kan være småting, der skal rettes undervejs.

Birgith Mogensen (CD):

Industriministeren synes i denne sag at regne med, at det gamle mundheld »tredje gang er lykkens gang« også gælder lovforslag. Som ministeren selv nævner i sin skriftlige fremsættelse, har folketinget to gange tidligere haft revision af lov om forsikringsvirksomhed på dagsordenen. Da forslaget første gang var til første behandling den 11. maj 1977, sagde CDs ordfører, hr. Arne Melchior, ifølge Folketingstidende 1976-77, 2. samling, sp. 4164 følgende:

»Vi synes, lovforslaget er overflødigt både i denne og næste samling, og vil se med allerstørste skepsis på det.«

I 1977 sagde CD, at lovrevision var overflødig. Det kan vi næppe helt fastholde i dag. Vi må erkende, at der er et behov for at bringe loven i overensstemmelse med EFs andet selskabsdirektiv samt med stedfundne ændringer i aktieselskabslovgivningen og konkurslovgivningen. På disse rent tekniske områder kan vi tilsige en saglig udvalgsbehandling.

Det er imidlertid ikke en sådan teknisk justering, der er hovedformålet med industriministerens forslag. En række punkter, der ikke er teknik, men politik, springer i øjnene. Lad mig blandt disse punkter, der ikke på nogen måde er sagligt begrundet, nævne følgende: for det første forslaget om offentlig repræsentation i forsikringssekskabernes bestyrelse. For det andet forslaget om udvidelse af medarbejderrepræsentation fra de nuværende to til en tredjedel af bestyrelsen. Og endelig for det tredje forslaget om at pålægge forsikringsaktieselskaber pligt til at føre

en offentligt tilgængelig liste over aktionærer, der ejer mere end 5 pct. af et selskabs aktier.

Om disse tre punkter nogle få bemærkninger. Forslaget om offentlig repræsentation er med det forsikringstilsyn, vi har, med de detaljerede regler for kapitalplacering, vi har, og med de erfaringer, vi har med hensyn til selskabernes vilje og evne til at samarbejde såvel med de pengepolitiske myndigheder som med andre interesserede, mildt sagt overflødigt.

Forslaget om øget medarbejderrepræsentation er jo en direkte fortsættelse af folketingsbeslutning nr. B 12 af 21. december 1979. CD kunne ikke stemme for denne folketingsbeslutning, og vi kan ikke stemme for dens praktiske gennemførelse i nugældende selskabslovgivning, hvad enten det drejer sig om forsikringssekskaber eller, som vi skal debattere senere i dag, andre erhvervsdrivende selskaber.

Hele spørgsmålet om koncernrepræsentation synes meget lidt gennemtænkt; det vil jeg vende tilbage til under næste sag og under udvalgsarbejdet.

Der kunne måske være grund til at overveje at udvide antallet af medarbejderrepræsentanter fra 2 til 3 med det formål at give mindretal blandt medarbejderne større mulighed for repræsentation. Det er imidlertid helt klart, at det ikke er mindretalsbeskyttelse, der er ministerens formål, idet de foreslåede ændringer i valgreglerne vil virke mindretalsundertrykkende.

Kan vi derimod få fjernet forslaget om offentlig repræsentation, kan vi få udformet valgeregler, der giver forholdsmæssig repræsentation for medarbejderne, og kan vi få fjernet tredjedelsreglen, vil CD kunne overtales til at medvirke til en forøgelse af medarbejderrepræsentationen fra 2 til 3.

Hvad angår den foreslåede registrering af aktionærer, strider denne klart mod ånden og måske endog mod det bogstavelige indhold i gældende registerlov.

Foruden de nævnte ændringer af klart ideologisk art er den vigtigste ændring ligesom i de to forudgående, aldrig færdigbehandlede forslag ændringen af tilsynet. Vi har for øjeblikket et i enhver henseende vel fungerende forsikringstilsyn. Ministerens sammenligning med bank- og sparekassetilsynet er rent ud sagt ikke holdbar. Bank- og sparekasselovgivning er en rammelovgivning, der forud-